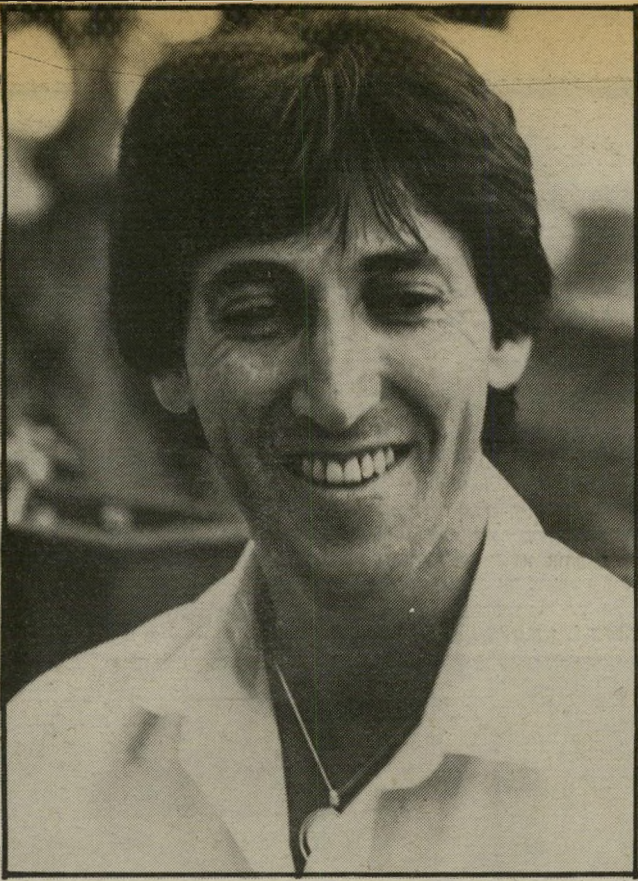

מונולוג עם דויד סויסה:

בבנלא הצרפתי משויגים הנבנבסקר!

בבית, עם בת אמו החורגת (מימין) מכה לשימון פרס

במדינה

הנעם

בפרוס השנה ה-39

ערב יום הזיכרון לחללי צה"ל, שוב גבר המתח המילחמתי. האם קרובה מילחמה חדשה?

הימים האחרונים של השנה ה-38 לעצמאות ישראל שוב בסימן של אי-מי מילחמה.

כאשר נפלו חללי מילחמת העצמאות, שזיכרם יעלה השבוע שוב, האמינו הכל כי המלחמה תסתיים בשלום. גם דויד בן-גוריון, אדריכל אותה מלחמה, היה בטוח כי הסכמי שביתת הנשק אינם אלא מיסדרון לכינון שלום רישמי במהרה.

מאז חמק השלום מדי שנה. לקראת כל יום של זיכרון לחללי צה"ל התארכה הרשימה. המלחמות הגדולות, שפרצו מדי פעם, והמלחמה הקטנה ה' מתמשכת. הקרובה בשפת הדעם, "טרור", מפילות קורבנות חדשים מדי שנה. רוב הישראלים השלימו עם מצב זה, כאילו היה תופעת-טבע בלתי-משתנית. כמו השרב והגשם. מעטים אף רואים בכך ברכה, מכשיר לליכוד העם ולשמירה על הדינמיות הישראלית. המעטים, הסבורים כי ניתן להשיג שלום ושכראי לשלם את מחירו, היו מבודדים בשנת ה-38 יותר מאשר אי פעם.

סכנת המלחמה קיימת. העיניה הפתאומית של המתח המלחמתי בשבועיים האחרונים לפני יום העצמאות נראתה כמלאכותית, וגם היתה כזאת. פוליטיקאים ריכרו כדי לרכוש לעצמם פירסומים. שרים ביקשו לנצל את האווירה האנטי-ערבית שהשתררה בארצות-הברית, ובמערב כולו, במיסגרת מערכה נגד "הטרור הבינלאומי". על פי רמז מארצות-הברית, שקרו ראשי-המדינה השבוע להרגיע את הרור

זה, יתחזקו הגורמים הישראליים המציינים עים להקדים רפואה למכה ולפתוח במלחמת-מנע. מה ממריץ את השליט הסורי, שהוא אדם פיקח ומפוכח, ללכת בדרך מסוכנת זו?

יש לכך כמה הסברים: ● הכוננות הצבאית היא תעשיית הייצוא העיקרית של סוריה העניה. היא מקבלת סיוע ערבי נרחב בגלל היותה "מדינת-העומת" האמיתית היחידה העומדת מול צה"ל. משבר-הנפט גרם לירידת הסיוע. אווירה מילחמתית עשויה להגדיל אותו מחדש.

● בתוך סוריה מתנהלת פעולה חתרנית נרחבת מטעם האחים המוסלמים, אנשי חיוכאללה (המפלגת אללה) השיעית בלבנון, וסוכני עיראק. מול פני "האויב הציוני" מתאחדים כל הכוחות בסוריה.

● המישטר של חאפז אל-אסד מ' עורער למדי מבחינה פוליטית וכלכלית, ומתח מלחמתי יכול לחזקו. ● יתכן מאוד שקיים ברמשק גם חשש אמיתי מפני התקפה ישראלית, תוך הסתמכות על דיכויים ומעשייהם של גורמים בשילטון ומחוצה לו.

שיתוף-הפעולה האוטומטי של הי גורמים המלחמתיים משני עברי הדר זית פועל, בפרוס השנה ה-39 לעצמאות ישראל, כמו בשנה הראשונה.

מבקר המדינה

שקרים גרעיניים

דוח המבקר חשף את הכוזבים הרישמיים.

האם דעת-הקהל תתקומם נגד חלומות-הממשלה?

במדינה בעלת תרבות-שילטון תקרינה היתה הממשלה מכריזה מיד כי היא מושכת ידה מכל התוכניות, כי היא

המשמעות: התירוצים הממשלתיים, שבהרפתקה הגרעינית יש כביכול תועלת כלכלית, הם שקר גס. למעשה מדובר בבזבוז של מיליארד דולר על כל כור גרעיני.

גם מסקנה זו מאשרת קביעה שהופיעה בהעולם הזה בשבוע שעבר (במדור תשקיף).

גילוי מפתיע של המבקר הוא כי את רוב הבדיקות הבטיחותיות והכלכליות עשו הוועדות הממשלתיות ביחס לכור

מיושן, שתוכנן לפני יותר מעשר שנים, ולמעשה כבר לא ניתן לקנותו. בלשונו של המבקר: "איננו זמין לרכישה". המדובר בוועדות שעסקו בכך בשנה שעברה.

במילים פשוטות: לא רק מזימה להסתיר את האמת ושקרים בחשבוש נאות היו כאן, אלא גם שלומיאליות מחפירה. אלה הם השלומיאלים המבקשים שהציבור יסמוך על דיכריי ההרגעה שלהם ויאמין להם כי לא נשקפת לו כל סכנה מתאונות גרעיניות.

חלום נורא. מבקר-המדינה, יצחק טוניק, מילא את תפקידו עד תום. הוא גילה אומץ-לב אורחי — הנריי כליכך במערכות השילטון בארץ — ושבר את קשר-השתקה סביב הסכנות האטוריות של החלום הממשלתי הנורא.

הממשלה היתה רוצה להתעלם מהבדיקות ולמרוח אותה, כהרגלה.

עלות ההשקעה בהקמת התחנה כשהיא מחולקת בהספק התחנה בקילואטרים.

נה בקילואטרים.

(המשך בעמוד 38)

מקפאיה את הטיפול בהן עד לבירור רציני ומעמיק של העניין.

אבל ממשלת-ישראל לא התרגשה יותר מדי ממסקנותיו התמורות של מבקר-המדינה לגבי הקמת כורי-כוח גרעיניים להפקת חשמל.

בסיגנונו המדור והמאופק קבע המ' בקר, בפרק המוקדש למישרד-האנרגיה והתשתיות:

● "טרם נמצא פיתרון מוסכם לבעיות קיוור הכור, מיגונו וסילוק הפסולת".

המשמעות: קיים ויכוח בין המומחים השכירים של המימסד לבין עצמם מה לעשות בפסולת הרעילה, והאם ניתן למנוע תאונות, דליפת קרינה רדיואקטיבית ואסון בקנה-מידה המוני, שיפגע אנשים באוכלוסיה.

המדען הראשי של מישרד-האנרגיה, למשל, לא מצא בכורים הגרעיניים אף יתרון אחד, אלא חסרונות וסיכונים בלבד. את דעתו הוא השמיע רק באוזני הממשל, בסודיות.

מבקר-המדינה הוא שהביא אותה השבוע לידעית-הציבור.

חות ולהבטיח שאין הכנות למלחמה. אולם כשם שאי-המלחמה היו מלאכותיים, כן מלאכותיים גם דיכריי ההרגעה. סכנת המלחמה קיימת.

בטווח הקצר מומחשת סכנה זו בשאלה פשוטה: מה היה קורא אילו אכן הצליח הטרוריסט הפלסטיני, סוכן סוריה, להחדיר באמצעות פילגשו אחי רית פצצה למטוס אל עלו מה היה קור

רה אילו התפוצצה הפצצה באוויר, ו-400 נוסעים — וביניהם הצעירה האי-רית — היו ניספים?

במקרה כזה היתה נוצרת בדרגע סכנת-מלחמה. הרוחות היו רותחות וממשלת-ישראל היתה רואה את עצמה נאלצת לפתוח בפעולה צבאית, שהיתה בנקל יכולה להוביל למלחמה.

4 שיקולי רמשק. אך מעבר לסיכנה קצרת-טווח זו, העלולה להתעורר בכל רגע מחדש, מפאת תמיכת סוריה באייגונו-טרור רצחניים הפועלים נגד ישראל (וגם נגד אש"ף), קיימת הסכנה ארוכת-הטווח.

סוריה שואפת בגלוי ל"שיויון" צבאי עם ישראל. ככל שיתקדם מאמץ